

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Jozefa Kanderu a Pavla Farkaša, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. marca 2008 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému **J. F.**, pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. f/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 5. júna 2007, sp. zn. 2 T 56/98 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 napadnutý rozsudok **sa z r u š u j e** v celom rozsahu.

S prihliadnutím na § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa obžalovaný

J. F., nar. X. v K., trvale bytom K., ul. K. č. X.,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

dňa 7. septembra 1998 okolo 22.00 hod. v K., v byte I. Z. na ulici L. č. X, v úmysle usmrtiť M. B. a I. Z. preto, aby im nemusel vrátiť pôžičku vo výške 30 000 USD, trikrát vystrelil na oboch z perkusného revolvera, zn. F., v.č. X., kalibru 11 mm tak, že M. B. zasiahol z bezprostrednej blízkosti do ľavej časti hlavy a druhou strelou do predbočnej plochy krku a I. Z. zasiahol zo vzdialenosti asi 50 cm do ľavej spánkovej časti hlavy.

V dôsledku streľby I. Z. utrpela závažné zranenie mozgu, ktorému podľahla v nemocnici na druhý deň po úraze a M. B. utrpel zlomeninu spánkovej kosti s pomliaždením mozgu a zranenie krku s dobou liečby 14 týždňov, pričom k jeho smrti nedošlo len kvôli slabšej prachovej náplni v komore valca revolvera a náhodnému nezasiahnutiu veľkých ciev krku.

t e d a

- iného úmyselne usmrtil a dopustil sa konania nebezpečného pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smerovalo k úmyselnému usmrteniu iného, pričom k dokonaniu činu nedošlo a spáchal tento čin na dvoch osobách a v úmysle získať majetkový prospech,

č í m s p á c h a l

- trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/ , písm. f/ Tr. zák. v znení novely č. 183/1999 Z.z., a to sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006.

Za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. v znení novely č. 183/1999 Z.z. na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, pre výkon uloženého trestu súd zaraďuje obžalovaného do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v znení do novely č.183/1999 Z.z. na trest prepadnutia veci – perkusného revolvera zn. F., výrobné číslo X..

Podľa § 55 ods. 3 Tr. zák. v znení do novely č. 183/1999 Z.z. vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. je obžalovaný povinný nahradiť poškodeným M. B., nar. X., bytom K., M. ul. X. škodu vo výške 5 438 Sk, P. Z., nar. X., bytom V. Ž. č. X., okres V. nad T. škodu vo výške X. 000 Sk a V. Ž. P. K. škodu vo výške 41 389,90 Sk.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. poškodeného M. B., nar. X., bytom K., M. ul. č. X. odkazuje so zvyškom nároku na náhradu škody na konanie o veciach občianskoprávných.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Kosiciach bol obžalovaný J. F. uznaný za vinného so spáchania trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. f/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, na tom skutkovom základe, že

dňa 7. septembra 1998 okolo 22.00 hod. v K., v byte I. Z. na ulici L. č. X, v úmysle usmrtiť M. B. a I. Z. preto, aby im nemusel vrátiť pôžičku vo výške 30 000 USD, trikrát vystrelil na oboch z perkusného revolvera, zn. F., v.č. X., kalibru 11 mm tak, že M. B. zasiahol z bezprostrednej blízkosti do ľavej časti hlavy a druhou strelou do predobočnej plochy krku a I. Z. zasiahol zo vzdialenosti asi 50 cm do ľavej spánkovej časti hlavy.

V dôsledku streľby I. Z. utrpela závažné zranenie mozgu, ktorému podľahla v nemocnici na druhý deň po úraze a M. B. utrpel zlomeninu spánkovej kosti s pomliaždením mozgu a zranenie krku s dobou liečby 14 týždňov, pričom k jeho smrti nedošlo len kvôli slabšej prachovej náplni v komore valca revolvera a náhodnému nezasiahnutiu veľkých ciev krku.

Krajský súd obžalovanému J. F. uložil za to podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov so zaradením pre výkon tohto trestu podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest prepadnutia veci, a to revolvera zn. F. výrobného čísla X. s tým, že vlastníkom tejto zbrane sa stáva štát (§ 55 ods. 3 Tr. zák.).

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný súčasne zviazaný k povinnosti nahradiť škodu poškodenému M. B. škodu vo výške 5 438 Sk, poškodenému P. Z. škodu vo výške 20 000 Sk a poškodenej V. Ž. P. K. škodu vo výške 41 389,90 Sk.

Poškodeného M. B. podľa § 229 ods. 2 Tr. por. odkázal krajský súd so zvyškom nároku na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných.

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 248 ods. 1 Tr. por. podal proti tomuto rozsudku prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie obžalovaný J. F..

V odôvodnení odvolania uviedol, že z rozsudkom krajského súdu sa nestotožnil pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení, na objasnenie ktorých je treba vykonať ďalšie dokazovanie, a tiež preto že sa prvostupňový súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení vidí najmä v skutkových zisteniach týkajúcich sa stanovenia poradia v akom došlo k poraneniu krku a hlavy poškodeného jednotlivými výstrelmi, keďže tieto okolnosti majú podstatný vplyv na hodnotenie do akej miery bol schopný vnímať a popísať následné skutkové okolnosti. V tejto súvislosti ďalej dôvodil, že so skutkové závery krajského súdu, že ako prvé v poradí vzniklo poranenie na hlave poškodeného M. B. a až potom poranenie na krku, nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch, ale majú iba charakter indícií, keďže závery znalkyne z odboru súdneho lekárstva sú v tomto smere nejednoznačné. Výpoveď obžalovaného je odlišná od výpovede poškodeného.

Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania ďalej uviedol, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil výpovede svedkov Č. a K. tak, že títo svedkovia v čase ich príchodu nepočuli výstrel, keďže podľa jeho názoru nebolo preukázané kedy presne došlo k štvrtému výstrelu a to vzhľadom aj k času, kedy uvedení svedkovia vystúpili z auta. V tejto súvislosti poukázal aj na výpoveď

svedka B., ktorú súd taktiež nevyhodnotil správne ako účelovú a nehodnovernú, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé na základe akých zistení k takémuto hodnotiacemu záveru dospel, a to aj napriek tomu, že jeho výpoveď bola preverená aj vyšetrovacím pokusom.

Prezentoval tiež názor, že chybou prípravného konania bolo, keď výpoveď obžalovaného ohľadom možnej manipulácie poškodeného so zbraňou nebola dôslene preverená odberom stôp povýstrelových splodín z jeho rúk. Obžalovaný sa totiž v tejto súvislosti vyjadril k možnému spôsobu vzniku poranenia hlavy poškodeného, ním samotným v čase po privolaní policajnej hliadky.

Za účelom preukázania tvrdení obžalovaného ohľadom právneho titulu finančných prostriedkov poskytnutých poškodeným B. malo byť vykonané dokazovanie vypočutím navrhnutých svedkov, čo však prvostupňový súd odmietol.

S poukazom na uvedené okolnosti má za to, že krajský súd sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre jeho rozhodnutia a nerešpektoval zásadu in dubio pro reo .

Obžalovaný J. F. preto navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vrátil vec krajskému súdu aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uviedol, že krajský súd výsledky vykonaného dokazovania, z ktorých jednoznačne vyplýva, že k výstrelom z predmetnej zbrane nedošlo náhodne, ale úmyselným konaním obžalovaného, správne a náležite vyhodnotil. Rozhodnutie krajského súdu je preto, podľa jeho názoru, v súlade so zákonom vo všetkých jeho výrokoch a preto navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, na základe podaného odvolania obžalovaného J. F. podľa § 254 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, i správnosť

konania ktoré mu predchádzalo a zistil, že napadnutý rozsudok trpí vadami ako aj, že prvostupňový súd ním porušil ustanovenie Trestného zákona. Preto bolo potrebné rozsudok krajského súdu z dôvodu uvedeného v § 258 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zrušiť a na základe § 259 ods.3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 vo veci rozhodnúť.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že krajský súd vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, a vyvodil z neho správne právne závery, plne v súlade s predchádzajúcim rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v predmetnej trestnej veci zo dňa 23. augusta 2006, sp. zn. 1To 26/2005.

V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu veci, krajský súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil, avšak napadnutým rozsudkom porušil ustanovenie Trestného zákona, nesprávnou konštrukciou právnej vety uvedenej v jeho výrokovej časti a nesprávne použil Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005, keďže ku skutku došlo za účinnosti zákona účinného do novely č.183/1999 Z.z., ktorý je pre obžalovaného priaznivejší.

Najvyšší súd neakceptoval odvolacie námietky obžalovaného, pretože vykonané dôkazy poskytujú spoľahlivý podklad pre záver o jeho vine.

Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva záver, že obžalovaný v inkriminovanom čase v úmysle usmrtiť M. B. a I. Z. trikrát vystrelil na oboch z perkusného revolvera, pričom M. B. zasiahol do ľavej spánkovej oblasti hlavy, druhou strelou zasiahol I. Z. taktiež do ľavej spánkovej oblasti hlavy a treťou strelou opäť poškodeného B. do ľavej predobočnej strany krku. V dôsledku poranení I. Z. mu na druhý deň podľahla a poškodený M. B. bol práceneschopný 14 týždňov a k jeho smrti nedošlo iba kvôli náhodnému nezasiahnutiu veľkých ciev krku. V tom čase mal na svojom bankovom účte obžalovaný sumu 30 000 USD zapožičanú od poškodených, pričom niekoľko dní pred inkriminovaným skutkom poškodený B. žiadal obžalovaného o vrátenie týchto peňazí.

Takýto skutkový stav veci bol preukázaný nie len na základe výpovede poškodeného M. B., ale najmä záverov znaleckého dokazovania z odboru súdneho lekárstva a balistiky podporované výsledkami rekonštrukcie a balistických pokusných nástrelov, na základe výpovedí svedkov T. Z., J. K., J. Č., P. Z. i P. D., ale tiež aj obsahom v trestnom spise zadokumentovaných listinných dôkazov najmä protokolu o ohliadke miesta činu, ako aj o dodatočnej ohliadke miesta činu spolu s fotodokumentáciou, protokolom o rekonštrukcii s fotodokumentáciou i úradným záznamom výjazdovej skupiny z miesta činu zo dňa 8. septembra 1998.

V súvislosti s obhajobou obžalovaného, ktorý od začiatku spochybňoval svoju vinu a v podanom odvolaní taktiež namieta a spochybňuje skutkové a právne závery prvostupňového súdu treba poukázať najmä na nasledujúce relevantné skutočnosti:

Podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí obhajoba obžalovaného, že k strelbe z predmetnej zbrane došlo iba náhodou, bez jeho úmyslu a vedomosti. Treba zdôrazniť, že v danom prípade ide o perkusný revolver, tzv. predovku, (teda zbraň nabíjanú spredu), ktorú treba nabiť pred každým výstrelom, následne natiahnuť bicí kohútik do zadnej polohy a stlačiť spúšť. Teda ide o také úkony, ktoré vyžadujú priame a konkrétne a nepochybne vedomé konanie strelca a teda nemohlo v danom prípade ísť o opakované, nechcené, nevedomé a náhodné strieľanie z predmetnej zbrane. V tejto súvislosti treba navyše podotknúť, že predmetný revolver (ktorý ako vecný dôkaz je prílohou trestného spisu) sa vyznačuje tzv. tvrdou spúšťou a bicím kohútikom čo prakticky znamená, že pri natiahnutí bicieho kohútika i pri stlačení spúšte treba vynaložiť značnú silu.

Rovnako neobstojí obhajoba obžalovaného o samovražednom úmysle poškodeného M. B. a jednom výstrele v čase keď sa obžalovaný už nachádzal na chodbe. V tomto smere treba poukázať jednak na veľkosť predmetnej zbrane a jej dĺžku 330 mm, ako aj na závery znalkyne z odboru súdneho lekárstva, ktorá potvrdila, že ústie hlavne bolo v čase výstrelu od miesta vstrelu v hlave poškodeného vzdialené 20. až 25 cm. Z toho vyplýva záver, že v podstate touto zbraňou nebolo technicky možné, aby si poškodený sám namieril zbraň k hlave na uvedenú vzdialenosť a spôsobil si strelné poranenie hlavy. Proti tejto verzii, ako to už bolo konštatované aj v predchá-

dzajúcich rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci, svedčí aj skutočnosť, že v tom čase poškodená I. Z. ešte žila, takže suicidálne konanie obžalovaného by bolo značne nelogické. Naopak bolo preukázané, že jeho konanie v tejto fáze skutkového deja smerovalo práve (a celkom logicky) k zabezpečeniu jej rýchlej lekárskej pomoci.

V predmetnom prípade ide o také závažné a nepochybné dôkazy, ktoré jednoznačne vyvracajú obhajobu obžalovaného, ktorý tvrdil, že k jednotlivým výstrelom došlo bez jeho vedomosti. Pritom nie je nepodstatné aj to, že jednotlivé strely zasiahli oboch poškodených do oblasti hlavy a teda na miesta život ohrozujúce, čo vo svojej podstate taktiež nasvedčuje na úmyselné zavinenie obžalovaného oboch usmrtiť, pretože pri náhodnej streľbe, pri absencii takéhoto úmyslu by dráhy jednotlivých striel smerovali a dopadali zrejme difúznejšie vo väčšom rozptyle.

Pokiaľ ide o obhajobné tvrdenia obžalovaného, že výpoveď poškodeného M. B. bola nepravdivá a bolo potrebné na jej preverenie vykonať ešte ďalšie dokazovanie odvolací súd sa s týmito nestotožňuje. V tomto smere treba zdôrazniť, že počas dokazovania v priebehu celého trestného konania nevyšli najavo žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali pochybnosti o pravdivosti jeho výpovede, a to pokiaľ ide o priebeh skutkového deja a tiež aj vo vzťahu k tej časti výpovedi, v ktorej objasňoval okolnosti zapožičania finančnej sumy 30 000 USD obžalovanému. Vierohodnosť výpovede poškodeného B. je podpieraná závermi znalkyne z odboru súdneho lekárstva v spojitosti so závermi balistikov a vykonanej rekonštrukcie. Výpoveď poškodeného o jeho krátkodobej amnézii, ako aj záver o stanovenom poradí vzniku jednotlivých poranení znalkyňa - súdna lekárka v súčinnosti so znalcami z odboru balistiky odborne, fundovane a dostatočne presvedčivo odôvodnila lokalizáciou a charakterom jeho poranenia.

Rovnako aj okolnosti prevodu peňažnej sumy na účet obžalovaného boli dostatočne preukázané práve výpoveďou poškodeného, svedka P. D. i listinnými dôkazmi – výpismi z bankových účtov, ktoré sú zadokumentované v trestnom spise. Naopak z výpovedí obžalovaného je zrejme a nepochybné, že prevod peňazí v počiatočných fázach prípravného konania popieral a o týchto okolnostiach začal vypovedať až pod tiažou iných vo veci vykonaných dôkazov.

Vo vzťahu k existencii a časových súvislosti štvrtého výstrelu nie bez významu je aj výpoveď svedka T. Z., ktorý vypovedal o časovom slede jednotlivých výstreliv. V tomto smere aj výpoveď samotného obžalovaného ale ani svedkov Č. a K. z prípravného nezodpovedá jeho neskoršej výpovedi v ktorej prezentoval verziu o možnosti samovražedného konania poškodeného B.. Tieto dôkazy nekorešpondujú ani s výpoveďou svedka B.. Naviac tento svedok je osobou s istým pomerom k osobe obžalovaného, a to nepriamo prostredníctvom jeho svokry M. Č.. Sám svedok na hlavnom pojednávaní krajského súdu uviedol, že menovaná je jeho bývalá spolupracovníčka a je teda zrejmé, že sa osobne poznali z minulosti a tiež, že pred súdom sa rozhodol svedčiť práve po náhodnom stretnutí sa s ňou a po rozhovore o predmetnej veci. Preto obhajobné tvrdenia smerujúce k spochybneniu týchto okolností taktiež nie je možné akceptovať.

Zo všetkých týchto dôkazov možno aj podľa názoru odvolacieho súdu vyvodiť jediný a spoľahlivý záver, že predmetný skutok sa stal tak, ako to správne ustálil krajský súd vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Preto najvyšší súd, s prihliadnutím na vyššie uvedené okolnosti, nepovažoval odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým záverom, záverom o vine, za opodstatnené a dôvodné.

Na druhej strane krajský súd čiastočne pochybil keď uviedol nesprávnu konštrukciu právnej vety výrokovvej časti napadnutého rozsudku, ale aj v odôvodnení rozsudku tak, akoby sa obžalovaný J. F. dopustil trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. f/ Tr. zák. len v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák.

Z ustáleného skutku vo výrokovvej časti rozsudku však vyplýva, že obžalovaný jednou strelou z predmetnej zbrane zasiahol poškodenú I. Z. do spánkovej oblasti hlavy, čím jej spôsobil smrteľné poranenie a ďalšími dvoma strelami zasiahol do ľavej stany hlavy a krku poškodeného M. B., ktorý však tieto zranenia prežil.

Obžalovaný teda nepochybne iného úmyselne usmrtil (v prípade poškodenej Z.) a jednak sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k úmyselnému usmrteniu iného, pričom k dokonaniu tohto činu nedošlo (v prípade poškodeného B.).

Za tejto skutkovej situácie malo byť konanie obžalovaného právne posúdené, tak ako v obžalobe krajského prokurátora, teda ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. f/ Tr. zák. účinného do novely Trestného zákona č. 183/1999 Z.z. a to sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Pritom je nepochybné, že spáchal tento čin na dvoch osobách a čin spáchal v úmysle získať majetkový prospech. Preto je odôvodnené aj právna kvalifikácia podľa ods. 2 citovaného ustanovenia.

Vzhľadom na uvedené pochybenie krajského súdu musel odvolací súd zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 v celom rozsahu a na základe takého istého skutkového stavu, ako bol správne ustálený v napadnutom rozsudku, uznal obžalovaného vinným tak, aby to plne zodpovedalo príslušným zákonným ustanoveniam Trestného zákona.

Následne potom najvyšší súd podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. v znení do novely č. 183/1999 Z.z. uložil obžalovanému trest odňatia slobody v rovnakej výmere, ako krajský súd v trvaní dvanásť rokov teda na samej dolnej hranici prípustnej trestnej sadzby. Pre výkon tohto trestu súd obžalovaného zaradil do II. nápravno-výchovnej skupiny, teda do miernejšej ako by mal byť zaradený vzhľadom na skutočnosť, že sa dopustil trestného činu uvedeného v § 62 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Podľa názoru najvyššieho súdu prognóza nápravy obžalovaného vzhľadom na psychologický obraz jeho osobnosti a jeho predchádzajúci spôsob života dáva dobré predpoklady na to, že jeho náprava a prevýchova bude takto zabezpečená lepšie.

Úmyselným usmrtením jednej osoby a ťažkým zranením druhej osoby obžalovaný veľmi závažným spôsobom porušil prvoradý záujem spoločnosti a každého jej občana na ochrane ľudského života a zdravia, ktorý je základnou a najcennejšou hodnotou v hierarchii ľudských práv.

Stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť zvyšuje spôsob vykonania činu a jeho následky: útok so strelnou zbraňou na nič netušiacich a bezbranných poškodených I. Z. a M. B..

Na druhej strane obžalovanému poľahčovalo, že v minulosti nebol súdne trestný, všeobecne požíva dobrú povesť ako aj, že žije usporiadaným pracovným a rodinným životom. Pohnútkou trestného činu bolo získať majetkový prospech.

Všetky tieto okolnosti súd pri výmere trestu zohľadnil.

Krajský súd čiastočne pochybil aj pri rozhodovaní o treste, keď vo výrokovej časti rozsudku neuviedol presne podľa ktorého Trestného zákona (vzhľadom na jeho časovú účinnosť) ukladal obžalovanému trest odňatia slobody a z tohto pohľadu je rozsudok nepreskúmateľný.

Najvyšší súd zhodne ako krajský súd uložil obžalovanému aj trest prepadnutia veci použitej na spáchanie trestného činu, a to perkusného revolvera F., výrobného čísla X. a taktiež zhodne ako krajský súd rozhodol o uplatnených nárokoch na náhradu škody.

Najvyšší súd neakceptoval návrh obhajcu obžalovaného na zastavenie trestného konania s poukazom na porušenie práva obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote zakotveného v čl. 6 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, resp. zohľadnenie dĺžky konania aplikáciou zmierňovacieho zákonného ustanovenia.

Je pravdou, že trestné konanie v predmetnej trestnej veci trvá od roku 1998 a teda značnú dobu. Na druhej strane treba v tejto súvislosti uviesť, že sa jedná o závažnú trestnú činnosť skutkovo a dôkazne značne komplikovanú a náročnú. S prihliadnutím na to nie je možné konštatovať, že trestné konanie vedené proti obžalovanému trvá takú neprimerane dlhú dobu, aby bolo možné konštatovať zásadnú disproporciu záujmov spoločnosti v zmysle prevahy záujmu spoločnosti na ochrane práva obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote bez neprimeraných prietahov v konaní, nad záujmom spoločnosti potrestať páchatel'a tak závažného trestného činu. V danej súvislosti najvyšší súd tiež poznamenáva, že dĺžka konania pri ukladaní trestu odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby, bola tiež zohľadnená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok zrušil a vo veci podľa § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 rozhodol sám na podklade skutkového stavu zisteného rozsudkom krajského súdu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol na základe odvolania podaného obžalovaným J. F. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 12. marca 2008

**JUDr. Pavol T o m a n, v. r.
predseda senátu**

Vypracoval: JUDr. Pavol Farkaš

Za správnosť vyhotovenia: